

Orkesteret som forsvant og pianisten som vant!

Etter at TSO måtte avlyse satt Simone Pedroni igjen og hypnotiserte den delen av publikum som hadde skjont at klaveret like gjerne kunne bli en fullgod erstatning.

Konsert

Olavshallen

SIMONE PEDRONI

Musikk av Bach/Busoni, Chopin,
Ravel og Musorgskij

Det er ikke alle pianister som greier det. Men Simone Pedroni er en av de få som klarer å gjøre en piano recital til en fullgod erstatning for en symfonikonsert. For det var det konserten i Olavshallen ble i går kveld, der Simone Pedroni dro et krevende program som var både gjennomarbeidet og fintfølede. For vi fikk høre en overveldende Busoni-bearbeiding av Bach, en gripende Chopin-dramatikk, en respektløs Ravel og en beskrivende Musorgskij. Alt sammen i en personlig fremstilling der den musikalske utbroderingen strakte seg i retning av både kroppslige geberder og vokale stønt. For Pedroni er en gjennomført artist, der detaljene skaper det fullkomne og det fullkomne fremstår som alt annet enn en bagatell.

Og det er denne detaljerte utbroderingen som skaper musikken. For musikk er i utgangspunktet strukturer som er i stand til å bære det meste. Det gjelder i høyeste grad Bachs musikk. Derfor inviterer den til frie bearbeidinger, som i dette tilfellet også ble videreført og fullendt av Pedroni. For han er helt fri i sine tolkninger. Dette kom også til uttrykk i de to Nocturne'ne fra Chopins opus 48. Her blir det skapt en dramatik i de kromatiske melodiske føringene, som kan lede en ut på de aller villeste veier, men hvor Chopin er mesteren til å dra det hele i land på den mest selvfølgelige måte.

Men den som virkelig boltrer seg i de musikalske fellesminner er Ravel, som i «La valse (Poème choréographique)» skaper en nærmest respektløs omgang med Wiener-valsens. Og i dette nummeret viste Pedroni seg som den helt uovertrufne mester. En slik nyansering og virtuos fargelegging har vel neppe vært vist i Olavshallen tidligere. Respektløsheten blir imidlertid ikke til noen parodi, men først og fremst en utrolig kompleks kommunikasjonsform, der utrolig mange lag av meningsinnhold blir formidlet samtidig. Og igjen evnet Pedroni å kommunisere med hele seg på en slik måte at det musikalske, det gestiske og det vokale(!) utgjorde en skildrende helhet man ikke kunne komme uberørt ut av.

Anmeldt av HROAR KLEMPE